

Мирослав Пенков
Съседната стая

Работата ми е толкова проста. Толкова лесна за изпълнение, че понякога си мисля – всеки може да я върши. Това, разбира се, не е вярно. Не дори и малка част от него. Защото, макар и просто, слушането си остава загадка, мистериозна игра на надлъгване с непознати, могъщи сили, която често вместо забавна, става опасна, развихря се и ме оплита, притваря очите ми, притъпява сетивата. В моменти като този, когато светът е просто черно, първично петно, единственото, което има значение, е слушането. И записването. Всяка дума, която чуя от съседната стая, аз трябва да записвам.

Съседната стая съществува. Излишно е да ме убеждавате в противното, защото аз знам, че тя е там. Невидима, но реална, осезаема и конкретна, отвъд, но същевременно прекалено близо. И онези, затворени в нея, също са там – самотни, обречени, двама. Мъж и жена, които просто стоят – там, в съседната стая, може би прави, може би седнали, легнали, увиснали... Не знам. Но те са там и аз ги чувам. Чувам ги как си говорят, как се обичат и мразят, свидетел съм на всичко онова, което припламва помежду им, но най-вече, свидетел съм на техните истории. А те са много и все различни. Съседната стая е пълна с интересни истории – купища, трябва само да знаеш как да слушаш.

– Искаш ли да откриеш съседната стая? – казва ми гласът внезапно. Казва ми го тъй неочаквано, както може да се разкрие само несподелена любов, както може да се подари бърза целувка, да се направи предложение за вечна връзка.

– Каква е тази съседна стая? – питам го аз – Какво има в нея и къде се намира?

– Ако разбереш това, значи, че си я открил. Значи, че си пожелал да я откриеш, че не си се уплашил да се добереш до нея.

– Да се уплаша? – питам го учуден – Да се уплаша от какво?

– От мрака, от омразата, от смъртта. Има толкова неща, които могат да те уплашат там, в съседната стая. Да те накарат да се превиваш, да стенеш от болка и ужас, които да те обречат на безпредметна тишина.

– И ако най-сетне открия тази твоя стая какво печеля? И какво бих загубил, ако не успея?

– Че нима има какво толкова да губиш? – отвръща ми спокойно гласът – Ти имаш само едно, приятелю, не две – една душа.

Каква е тази съседна стая? – питам се. Как изглежда отвътре, дали

стените ѝ са бели и чисти, както могат да бъдат чисти само сълзите на обичта, дали подът ѝ е застлан с приказни килими от химерни сънища, дали през прозорците ѝ влиза светлина. Но най-вече се питах, има ли и други като мен в съседната стая? Ако има, как изглеждат, колко са, какво правят там? Много въпроси, все важни и все без отговори. Така, че реших да приема. Пожелах да намеря съседната стая.

И ето ме сега, в своя кабинет, отпуснат в мекото кресло, сред нежната тъма на падащата нощ. Навън е тихо, съвсем спокойно, тъничка свещ мъждука върху празното бюро, а светлинката ѝ се спуска ниско и безкрайно плахо.

– Слушай – казва ми гласът – Слушай онова, което става във съседната стая.

И аз започвам да слушам. Толкова е интересно, толкова чудни и необикновени са нещата, случващи се там. Далечни и непонятни, но същевременно изстрадано познати и лични. Каква е тази съседна стая – питам се. И пак – каква е тази съседна стая?

А тя е там и хората в нея са там. Вече не само двама, мъж и жена, а много повече, различни, пълнокръвни, цветни. Може би хиляди, а защо не милиони. Там, в съседната стая. Аз ги слушам, чувам ги как си говорят, слушам историите им и ги записвам. Хиляди, милиони интересни истории. Но аз знам къде да търся. Знам, че тя е някъде в мрака, зад бюрото или пък отвъд стената, знам че е простичко и лесно. Та нали все пак това е съседната стая.

– Чудиш се какво има там, нали? – пита ме гласът, а аз поклащам глава утвърдително – Какво се крие в тази мъничка стая и дали тя е мъничка, и дали е стая и дали изобщо нещо се крие в нея?

– Но аз чувам гласовете – отвърщам му – така, както чувам и теб. Чувам историите им, записвам ги. Ето виж, виж това – и аз прочитам една чудесна, приказна история. История, в която има всичко – и ужас, и омраза, и любов, и късмет и щастие, и смърт – В тази стая е скрито съкровище, нали? – питам гласа в мрака – Там има нещо велико и красиво, интересно и пленително, нали, нали, нали?

– А може би няма нищо – отвърща гласът и си отвива – Може би – казва ми – съседната стая е винаги празна.

Дали има начин – чужд се – да стигна до съседната стая? Вече не ми е интересно само да записвам чутото. Вече искам сам да стана част от него! Искам сам да открия отговорите, на онези въпроси, които толкова отчаяно си задавам.

Още не знам – съществува ли съседната стая наистина или е само в ума ми? Аз ли съм измислил всеки глас в нея или той е факт, неоспорим и категоричен като мрак и нощ, като тъма, която се спуска бавно над теб, която те прегръща, унася и приспива.

А може би съседната стая е само в сънищата ми? И гласът го няма, сънувам го. Може би дори аз самият не съществувам. Дали съм реален? Дали съзнавам какво представлявам? Какво съм? Може би съседната стая е просто вероятност, нещо, което само може да бъде, но още не е, или пък вече е било? Може би аз притежавам ключа, за да вляза и вече не се нуждая от онзи призрак глас, който сякаш е мой и чужд едновременно? А може би точно гласът ще ми покаже пътя?

Толкова много въпроси, чиито отговори не знам. И пак слушам – хиляди истории. Интересни или скучни, щастливи или тъжни, но винаги различни, нови, ала и някак преживени. Съседната стая е като огледало за мен. В нейните стени се отразява моето лице. А то непрестанно се мени. Аз имам хиляди лица – поне така ми каза гласът, който е само част от мен. Неразделна и категорична.

– Искаш ли да видиш съседната стая отвътре? – пита ме той – искаш ли да влезеш там, където не си бил преди? Да видиш онова, което още не си виждал и което вече многократно си съзирал?

– О да, искам! – отвръщам му – Желая го силно, с цялото си сърце!

– Тогава самоосъзнай се – казва ми гласът – Кой си и къде отиваш? Направи крачка напред и влез. Стаята е там и те очаква. Избери си всичко, което желаш, избери си историята, която искаш.

И аз ставам, приближавам до стената, почти докосвам с ръце. Не виждам онова отвъд, но го усещам – толкова близо, но и тъй далече. Сякаш е вътре в сърцето, а сякаш вън от него. Кой съм? Къде отивам? Раста или изчезвам?

И аз разсъждавам, избирам, анализирам. Виждам хилядите си лица – парченца от мен самия, вътре в стаята, в съседната стая. Най-сетне съм готов, поемам дъх, затварям очи и...

...проплаквам. О, да, проплаквам, но вече не тук, а отатък! В съседната стая. Аз съм част от нея, само едно от милионите лица, които имам. Но не помня нищо. Кой съм? Накъде отивам? Раста или изчезвам? Толкова е прекрасно, толкова чудесно! Аз плача, плача, плача. И не е важно какво казват другите, важното е, че съм тук! За мен е все едно, но те повтарят:

– Момче е! – обясняват ми – Момче!

19.10.2000

КРАЙ

© 2000 Мирослав Пенков

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1343>]